

Dziennik Urzędowy L 23

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51
26 stycznia 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 63/2008 z dnia 21 stycznia 2008 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz dihydromyrcenolu pochodzącego z Indii** 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 64/2008 z dnia 25 stycznia 2008 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 7
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 65/2008 z dnia 25 stycznia 2008 r. otwierające kontyngenty taryfowe na rok 2008 i na lata następne stosowane w przywozie do Wspólnoty Europejskiej niektórych towarów pochodzących z Norwegii, uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 3448/93** 9
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 66/2008 z dnia 25 stycznia 2008 r. otwierające na rok 2008 i na lata następne kontyngent taryfowy mający zastosowanie w przywozie do Wspólnoty Europejskiej niektórych towarów pochodzących z Norwegii uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 3448/93** 11
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 67/2008 z dnia 25 stycznia 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 3199/93 w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu etylowego do celów zwolnienia z podatku akcyzowego** 13
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 68/2008 z dnia 25 stycznia 2008 r. zmieniające ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności przywozowych na niektóre produkty w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 1109/2007, na rok gospodarczy 2007/2008 15
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2008 z dnia 25 stycznia 2008 r. dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz ryżu w ramach kontyngentów taryfowych otwartych rozporządzeniem (WE) nr 327/98 dla podokresu styczeń 2008 r. 17

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

- ★ **Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 70/2008/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie eliminowania papierowej formy dokumentów w sektorach cel i handlu** 21
-

II *Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa*

DECYZJE

Rada

2008/76/WE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 21 stycznia 2008 r. dotycząca stanowiska Wspólnoty w ramach Międzynarodowej Rady ds. Kakao w sprawie przedłużenia okresu obowiązywania Międzynarodowego porozumienia w sprawie kakao z 2001 r.** 27

Komisja

2008/77/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 25 stycznia 2008 r. zatwierdzająca plany zwalczania klasycznego pomoru świń u dzików i szczepień interwencyjnych dzików w Bułgarii na rok 2008 (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 270)** 28

ZALECENIA

Komisja

2008/78/WE:

- ★ **Zalecenie Komisji z dnia 10 stycznia 2008 r. dotyczące środków ułatwiających przyszłe przejście na euro (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 6912)** 30

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 63/2008

z dnia 21 stycznia 2008 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz dihydromyrcenolu pochodzącego z Indii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Środki tymczasowe

- (1) Dnia 27 lipca 2007 r. Komisja nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 896/2007⁽²⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”), tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty dihydromyrcenolu pochodzącego z Indii („kraj, którego dotyczy postępowanie”).
- (2) Należy przypomnieć, że dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody obejmowało okres od dnia 1 października 2005 r. do dnia 30 września 2006 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Badanie trendów istotnych dla przeprowadzenia analizy szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2003 r. do końca OD („okres badany”).

- (3) Adresy producentów Wspólnotowych podane w motywie 7 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zmienia się, jak następuje:

— Destilaciones Bordas Chinchurreta SA, Dos Hermanas (Sevilla), Hiszpar,

— Sensient Fragrances SA, Granada, Hiszpania,

— Takasago International Chemicals (Europe) SA, Murcia, Hiszpania.

2. Dalsze postępowanie

- (4) W następstwie nałożenia tymczasowego cła antydumpingowego na przywóz dihydromyrcenolu pochodzącego z Indii wszystkie strony zostały powiadomione o zasadniczych faktach i ustaleniach, na których oparte było rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych (informacja o tymczasowych ustaleniach). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić, pisemnie lub ustnie, uwagi związane z ujawnieniem tych informacji.
- (5) Niektóre z zainteresowanych stron przedstawiły uwagi w formie pisemnej. Stronom, które wystąpiły z takim wnioskiem, umożliwiono wypowiedzenie się w formie ustnej. Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń.
- (6) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o zasadniczych faktach i okolicznościach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego i ostateczny pobór kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego („informacja o ostatecznych ustaleniach”). Oprócz tego zainteresowanym stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych informacji. Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały uwzględnione, a w stosownych przypadkach ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, str. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 196 z 28.7.2007, str. 3.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

- (7) Wobec braku uwag dotyczących produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, motywy 9–12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

C. DUMPING

1. Wartość normalna

- (8) Po nałożeniu środków tymczasowych producent eksportujący, o którym mowa w motywie 17 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, stwierdził, że analiza przeprowadzona przez Komisję nie objęła niektórych ważnych elementów wpływających na koszt produkcji i, co za tym idzie, określenie wartości normalnej. Twierdził on, że jego normalna wartość powinna być oparta na jego własnych kosztach produkcji, a nie określana na podstawie cen krajowych w normalnym obrocie innego współpracującego producenta eksportującego.
- (9) Po pierwsze, powyższe zarzuty dotyczące kosztu produkcji zostały uznane za nieuzasadnione. Po drugie, zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego, metodologia zastosowana przez Komisję do ustalenia wartości normalnej dla przedmiotowego producenta eksportującego (patrz motyw 17 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych) uznawana jest za najwłaściwszą z następujących przyczyn: (i) przedmiotowy producent eksportujący nie prowadził krajowej sprzedaży podobnego produktu ani tej samej ogólnej kategorii produktów w OD, (ii) produkty są doskonale wymienne oraz (iii) tylko jeden producent eksportujący współpracował w trakcie dochodzenia. Co więcej, gdyby normalna wartość nie została oparta na cenach innego indyjskiego producenta, niezbędne byłoby ustalenie wielkości sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Podsumowując, wykorzystanie krajowych cen sprzedaży innego producenta indyjskiego wydaje się być najbardziej reprezentatywną formą odzwierciedlenia istniejących warunków sprzedaży na krajowych rynku w Indiach, a co za tym idzie najwłaściwszą dla określenia wartości normalnej. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.
- (10) W świetle powyższego i wobec braku innych uwag dotyczących wartości normalnej motywy 13–17 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

2. Cena eksportowa

- (11) Wobec braku uwag, motyw 18 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzony.

3. Porównanie

- (12) Jeden producent eksportujący utrzymywał, że przy określaniu dostosowań do ceny eksportowej na potrzeby porównania Komisja dokonała pewnych nieuzasadnionych odliczeń w odniesieniu do niektórych elementów dotyczących kosztów transportu, przeładunku i kredytu. Komisja przyjęła to zastrzeżenie i dokonała odpowiednich zmian tych dostosowań.

- (13) Wobec braku innych uwag w tym zakresie, motyw 19 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzony.

4. Marginesy dumpingu

- (14) Po nałożeniu środków tymczasowych jedna ze stron stwierdziła, że dla niewspółpracujących producentów eksportujących należy obliczyć wyższy margines dumpingu oparty na najniższych cenach CIF współpracujących producentów eksportujących. W tym zakresie należy stwierdzić, że nie stwierdzono oznak świadczących o stosowaniu w OD dumpingu przez przedsiębiorstwa niewspółpracujące na poziomie wyższym, niż w przypadku przedsiębiorstw współpracujących. Wprost przeciwnie, porównanie danych Eurostatu dotyczących przywozu z Indii z wielkością i wartością wywozu do Wspólnoty zgłoszonego przez współpracujących producentów eksportujących pokazuje, że (i) wielkość przywozu do Wspólnoty przez producentów niewspółpracujących wyniosła mniej niż 20 % łącznego przywozu z Indii w OD (dokładnej liczby nie wolno ujawnić w związku z obowiązkiem zachowania poufności) i (ii) ceny ustalone przez producentów niewspółpracujących na rynku wspólnotowym były najwyraźniej wyższe od cen ustalonych przez przedsiębiorstwa współpracujące. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.
- (15) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama strona ponowiła powyższe zastrzeżenie dotyczące marginesu dumpingu dla niewspółpracujących producentów eksportujących. Nie przedstawiono nowych argumentów, które mogłyby zmienić wnioski wyciągnięte z powyższego motywu 14. Strona, której dotyczy postępowanie, dodała tylko, że nie mogła zweryfikować danych o przywozie wykorzystanych w analizie przeprowadzonej przez Komisję, ponieważ rzekomo były one traktowane jako poufne. Przedsiębiorstwo zostało poinformowane, że wielkość przywozu i średnia cena przywozu zostały przedstawione szczegółowo w motywach 38 i 39 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych oraz że statystyki źródłowe, tj. dane Eurostatu, są publicznie dostępne. W związku z tym przedsiębiorstwu w żaden sposób nie utrudniano weryfikacji wniosków Komisji i obrony jego praw. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.

- (16) W świetle powyższego, ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Neeru Enterprises, Rampur	3,1 %
Privi Organics Limited, Mumbai	7,5 %
Wszystkie inne przedsiębiorstwa	7,5 %

D. SZKODA

- (17) Po nałożeniu środków tymczasowych jeden producent eksportujący stwierdził, że producent wspólnotowy, który dokonywał znaczącego przywozu dihydromyrcenolu z Indii w OD (patrz motyw 25 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych) powinien zostać wykluczony z definicji przemysłu wspólnotowego i, co za tym idzie, z analizy szkody, w tym ustalenia poziomu usuwającego szkodę. W związku z powyższym przypomina się, że przedmiotowy producent wspólnotowy nie zmienił podstawowego zakresu swojej działalności z produkcji na przywóz. Rzeczywiście dokonał on wspomnianego przywozu z Indii, w szczególności w celu utrzymania rentowności własnej produkcji produktu podobnego. Stąd też nie ma podstaw do wykluczenia tego przedsiębiorstwa z przemysłu wspólnotowego. Co więcej, stwierdza się, że nawet gdyby przedmiotowy producent został wykluczony z definicji przemysłu wspólnotowego, wielkość ustalonej szkody nie zmieniłaby się. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.

- (18) Ten sam producent eksportujący twierdził również, że ogólna sytuacja ekonomiczna producentów wspólnotowych była bardzo dobra; w szczególności rzekomo poprawiła się znacząco w 2005 r. i w OD, a według tego eksportera taki pozytywny trend będzie najprawdopodobniej trwał w najbliższej przyszłości. Wnioski te wynikały ze wzrostu produkcji, wielkości sprzedaży, zapasów i udziału w rynku przemysłu wspólnotowego, o czym mowa w motywach 45–47 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Argument ten nie może zostać zaakceptowany, ponieważ nie uwzględnia on w sposób właściwy faktu gwałtownego spadku cen sprzedaży dihydromyrcenolu we Wspólnocie (zob. motywy 47–49 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych) i tego, że przemysł wspólnotowy zdołał zaledwie zwiększyć produkcję i wielkość sprzedaży, by w ten sposób utrzymać swój udział w powiększającym się rynku wspólnotowym kosztem ogromnych strat oraz spadku wielkości zwrotu z inwestycji i wypływu gotówki. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.

- (19) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń producent eksportujący, o którym mowa w motywie 17 powyżej, ponowił

swoje zastrzeżenie i dodał, że Komisja nie przeanalizowała właściwie sytuacji przedmiotowego producenta wspólnotowego, tj. producenta, który dokonał znaczącego przywozu produktu, którego dotyczy postępowanie. W szczególności rzekomo nie przeanalizowano następujących kwestii: (i) wartości procentowej całej produkcji wspólnotowej produktu, którego dotyczy postępowanie, którą zapewnia ten producent importujący; (ii) przyczyn zainteresowania przywozem tego producenta importującego; (iii) poziomu długoterminowego charakteru zaangażowania w produkcję krajową wykazywanego przez tego producenta importującego w przeciwieństwie do ciągłego przywozu; oraz (iv) stosunku przywozu do produkcji krajowej tego producenta importującego.

- (20) W tym zakresie stwierdza się, że wszystkie powyższe punkty dotyczące sytuacji przedmiotowego producenta wspólnotowego zostały w rzeczywistości odpowiednio przeanalizowane; niektórych szczegółów nie można było jednak ujawnić ze względu na ich poufny charakter. Jak wynika z motywu 25 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i powyższego motywu 17, głównymi powodami dla niewykluczenia przedmiotowego producenta z definicji przemysłu wspólnotowego i z produkcji wspólnotowej były: (i) charakter przyczyn dokonywania przez niego przywozu (tj. przedsiębiorstwo dokonywało przywozu przedmiotowego produktu w celu utrzymania rentowności własnej produkcji we Wspólnocie) oraz (ii) marginalny wpływ jego sytuacji na ogólną sytuację przemysłu wspólnotowego (tj. fakt, że jego ewentualne wykluczenie nie zmieniłoby wyników dotyczących szkody). Wreszcie oczywistym jest, że wspierając skargę i w pełni współpracując w trakcie dochodzenia producent ten miał na celu ograniczenie napływu dumpingowego przywozu z Indii. Co za tym idzie, jasno wykazał on swoje zaangażowanie w produkcję krajową, w przeciwieństwie do ciągłego przywozu. Zarzuty wymienione w motywie 19 zostają wobec tego odrzucone.

- (21) W odniesieniu do motywu 41 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, jeden producent eksportujący stwierdził, że podcięcie cenowe powinno opierać się na średniej cenie przywozu z Indii, a nie na cenach przywozu współpracujących producentów eksportujących. W tym zakresie należy odnotować, że biorąc pod uwagę poziom współpracy w tym przypadku, tj. ponad 80 % oraz uwzględniając, iż wszystkie statystyki przywozu oparte są na kodzie ex CN, tj. mogą obejmować pewną liczbę produktów innych, niż dihydromyrcenol (zob. motyw 36 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), porównanie cen w oparciu o średnią cenę przywozu byłoby znacznie mniej precyzyjne, niż ustalone marginesy podcięcia dla pojedynczego przedsiębiorstwa. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.

- (22) W świetle powyższego i wobec braku innych uwag dotyczących szkody, motywy 23–56 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

E. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

- (23) Po wprowadzeniu środków tymczasowych jeden z producentów eksportujących stwierdził, że przywóz z Indii nie spowodował szkody dla przemysłu wspólnotowego, ponieważ jego cena rosła i udział w rynku zmniejszył się o 2,4 punktu procentowego w OD. Taka linia argumentacji pomija kilka ważnych aspektów rozwoju dumpingowego przywozu z Indii i sytuacji na rynku wspólnotowym. Jak wykazano w motywach 38–42 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wielkość dumpingowego przywozu produktu, którego dotyczy postępowanie, z Indii do Wspólnoty wzrosła z ok. 25 000 kg w 2003 r. do ok. 760 000 kg w OD. Udział w rynku tego przywozu wzrósł z 0,7 % w 2003 r. do 17,3 % w OD. Niewielki spadek jego udziału w OD wynikał raczej z nagłego zwiększenia rynku wspólnotowego w tym okresie, a nie ze spadku jego wielkości; w rzeczywistości wielkość dumpingowego importu z Indii w dalszym ciągu rosła w OD, chociaż nie w tym samym tempie, co w poprzednim okresie. Generalnie obecność dumpingowego przywozu z Indii na rynku wspólnotowym zwiększyła się znacznie bardziej, niż konsumpcja wspólnotowa w okresie, którego dotyczy postępowanie. Wreszcie, przypomina się, że dumpingowy przywóz z Indii podciął ceny przemysłu wspólnotowego o znaczący margines. Gwałtowny wzrost dumpingowego przywozu po cenach znacząco podcinających ceny przemysłu wspólnotowego wyraźnie zbiegł się w czasie z pogorszeniem sytuacji przemysłu wspólnotowego. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.
- (24) Ten sam producent eksportujący twierdził dalej, że przyczyny jakiegokolwiek szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy leżały po stronie tego przemysłu. Twierdził on, że w przeciwnym razie niemożliwe było poniesienie strat w sytuacji zwiększającego się popytu, wzrastających cen, wynikającego z tego wzrostu sprzedaży i obrotów oraz zwiększonej wydajności. Jako możliwe wyjaśnienie, strona przytoczyła zwiększenie się średnich płac o 24 % od 2003 r. do OD.
- (25) Po pierwsze, chociaż ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym wzrosły o 2 % pomiędzy 2005 r. a OD, były o 30 % niższe, niż w 2003 r., podczas gdy wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego wzrosła tylko o 22 % pomiędzy 2003 r. a OD (zob. motyw 47 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). W rezultacie dochód ze sprzedaży przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym gwałtownie się zmniejszył, tj. o ok. 15 % w okresie, którego dotyczy dochodzenie. Po drugie, wraz z tendencjami w zatrudnieniu i wydajności należy rozpatrywać zmiany średniego kosztu pracy. Jak wyjaśniono w motywie 51 rozporządzenia tymczasowego, wzrost kosztów pracy na pracownika o 24 % w okresie, którego dotyczy dochodzenie, wynikał między innymi ze zmian w strukturze zatrudnienia przekładających się na większy udział pracowników wykwalifikowanych. Liczby potwierdzają, że zmiany te doprowadziły do zwiększenia wydajności, co z kolei zrekompensowało wyższy średni koszt pracy. W rezultacie łączny koszt pracy na wyprodukowaną jednostkę pozostał taki sam. Ponadto produkcja dihydromyrcenolu nie wymaga wykorzystania znacznej liczby pracowników. Uważa się zatem, że wyższe płace nie mogły przyczynić się do strat przemysłu wspólnotowego. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.
- (26) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ten sam producent eksportujący przytoczył kilka nowych argumentów dotyczących związku przyczynowego. Można je podsumować w następujący sposób: (i) szkoda została wywołana w wyniku przywozu produktu, którego dotyczy dochodzenie, przez producenta wspólnotowego, o którym mowa w motywie 17 powyżej; (ii) szkoda została wywołana przez masowe inwestycje dokonywane przez przemysł wspólnotowy w jego moce produkcyjnej i przez pożyczki brane w tym celu w instytucjach finansowych; (iii) nie został przeanalizowany rozwój sprzedaży eksportowej przemysłu wspólnotowego; (iv) szkoda została wywołana zwiększeniem mocy produkcyjnych i zatrudnieniem dodatkowych wykwalifikowanych pracowników, a co za tym idzie, zwiększeniem kosztów produkcji.
- (27) W odniesieniu do tych nowych argumentów, stwierdza się, że (i) przywóz produktu objętego dochodzeniem przez jednego z producentów wspólnotowych nie mógł mieć wpływu na ogólną sytuację przemysłu wspólnotowego ponieważ był niewielki (patrz motywy 17 i 20 powyżej). Dodatkowo przypomina się, że przywóz ten stanowił odpowiedź na masowy napływ dumpingowego przywozu z Indii i straty spowodowane w ten sposób w przemyśle wspólnotowym, tj. wystąpił już po zaistnieniu poważnej szkody; (ii) w okresie, którego dotyczy postępowanie, nie poczyniono absolutnie żadnych nowych inwestycji w moce produkcyjne; wprost przeciwnie, zdolności produkcyjne pozostały takie same, a inwestycje znacząco się zmniejszyły (zob. motywy 45 i 49 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych); (iii) skala wywozu przemysłu wspólnotowego została przeanalizowana w motywie 68 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i nie stwierdzono, by naruszała związek przyczynowo-skutkowy; i (iv) nie zatrudniono dodatkowych pracowników w przemyśle wspólnotowym. Jak wynika z motywu 51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zatrudnienie spadło o 15 % pomiędzy 2003 r. a OD. Zmiany w strukturze zatrudnienia zostały osiągnięte w drodze zwolnienia pracowników niewykwalifikowanych. Co się tyczy mocy produkcyjnych, przypomina się, że nie wystąpiło żadne ich zwiększenie. Argumenty wymienione w motywie 26 zostają wobec tego odrzucone.
- (28) W świetle powyższego i wobec braku innych uwag dotyczących związku przyczynowego, motywy 57–76 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

F. INTERES WSPÓLNOTY

(29) Jeden producent eksportujący stwierdził, że wprowadzenie środków znacząco zakłóciłoby funkcjonowanie importerów i użytkowników we Wspólnocie, zagrażając w ten sposób tysiącom miejsc pracy i wpływom z podatków, jednak nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających takie opinie. Zarzuty te zostały uznane za nieistotne. W rzeczywistości żaden importer ani użytkownik nie zgłosił zastrzeżeń do wniosków tymczasowych dotyczących ich interesów (zob. motywy 87 i 88 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), co pokazało, że nie istniało prawdopodobieństwo poważnego zagrożenia dla tych stron z tytułu wprowadzenia środków antydumpingowych. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone. Producent eksportujący został również poinformowany, że producenci eksportujący nie są zazwyczaj uważani za strony, których dotyczy analiza interesu Wspólnoty.

(30) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń producent eksportujący ponowił swoje zastrzeżenie i stwierdził, że miał prawo skomentować dowolny aspekt postępowania antydumpingowego, w tym interes Wspólnoty. Nie przedstawiono jednak uzasadnionych argumentów, które mogłyby zmienić wnioski wyciągnięte w powyższym motywie 29. W odniesieniu do praw producentów eksportujących do zgłaszania uwag na temat dowolnego aspektu postępowania, stwierdza się, że rzeczywistość nie jest to zakazane. Jednakże zgodnie z art. 21 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, strony te nie są zazwyczaj włączane w analizę interesu Wspólnoty i ich komentarze mogą nie zostać wzięte pod uwagę, w szczególności gdy nie są poparte żadnymi merytorycznymi argumentami.

(31) Wobec braku innych uwag dotyczących oceny interesu Wspólnoty, motywy 77–90 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

G. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

1. Poziom usuwający szkodę

(32) Przypomina się, że jeden producent eksportujący stwierdził, że producent wspólnotowy, który dokonywał znaczącego przywozu dihydromyrcenolu z Indii w OD powinien zostać wykluczony z definicji przemysłu wspólnotowego i, co za tym idzie, ustalenie poziomu usuwającego szkodę powinno opierać się wyłącznie na pozostałych dwóch producentach wspólnotowych. Jak wyjaśniono w motywach 14 i 15 powyżej, wniosek ten nie został uznany za uzasadniony. W związku z powyższym i wobec braku innych uwag dotyczących poziomu usuwającego szkodę, motywy 92–94 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

2. Forma i poziom środków

(33) W świetle powyższego oraz zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy nałożyć ostateczne cło antydumpingowe w wysokości ustalonych marginesów dumpingu, ponieważ ustalono, że w przypadku obydwu producentów eksportujących poziom usuwający szkodę jest wyższy od marginesów dumpingu.

(34) W odniesieniu do powyższych motywów 14–15 uznano za właściwe ustalenie cła dla pozostałych przedsiębiorstw, które nie współpracowały w dochodzeniu, na poziomie największego cła, które ma być nałożone na przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu.

(35) Na podstawie powyższego ustala się następujące stawki cła ostatecznego:

Producent	Cło antydumpingowe
Neeru Enterprises, Rampur	3,1 %
Wszystkie inne przedsiębiorstwa (łącznie z Privi Organics Limited, Mumbai)	7,5 %

(36) Po ujawnieniu zasadniczych faktów i ustaleń, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznych środków antydumpingowych, przedsiębiorstwo Neeru Enterprises zaproponowało zobowiązanie cenowe zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Stwierdzono jednak, że produkt objęty postępowaniem wykazywał w ostatnich latach znaczne wahania cenowe, a zatem nie jest produktem odpowiednim dla ustalania zobowiązań w zakresie stałych cen. Jako metodę alternatywną zbadano możliwość indeksowania minimalnej ceny przywozu do ceny głównego surowca, tj. alfa-pineny. Z następujących przyczyn ta alternatywa również okazała się nieprzydatna: (i) wahań ceny produktu, którego dotyczy postępowanie, nie można wyjaśnić wystarczająco wahaniami ceny alfa-pineny oraz (ii) alfa-pinen nie jest produktem towarowym, dla którego dostępne byłyby powszechnie dane statystyczne przedstawiające jego ceny rynkowe. Z uwagi na to stwierdzono, że wszelkie zobowiązania cenowe są w tym przypadku niepraktyczne i w związku z tym nie mogą zostać przyjęte. Zainteresowany eksporter został odpowiednio poinformowany i dano mu możliwość przedstawienia uwag. W wyniku tych uwag powyższy wniosek nie uległ jednak zmianie.

(37) Indywidualna stawka cła antydumpingowego określona w niniejszym rozporządzeniu została określona na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. W związku z tym odzwierciedla ona sytuację stwierdzoną podczas dochodzenia w odniesieniu do danego przedsiębiorstwa. Wspomniana stawka celna (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich innych przedsiębiorstw”) ma wyłączone zastosowanie do przywozu produktów pochodzących z kraju, którego dotyczy postępowanie, i wyprodukowanych przez dane przedsiębiorstwo tj. przez konkretny wymieniony podmiot prawny. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i adres nie zostały wymienione w części normatywnej niniejszego aktu prawnego, łącznie z podmiotami powiązаныmi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tej stawki i do ich produktów stosowana jest stawka dla „wszystkich innych przedsiębiorstw”.

(38) Wszelkie wnioski o zastosowanie wspomnianej indywidualnej stawki cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji wraz ze wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą krajową i eksportową, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W razie potrzeby rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.

3. Pobranie cła tymczasowego

(39) W związku z zakresem stwierdzonych marginesów dumpingu oraz w świetle poziomu szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, uznaje się za niezbędne, by kwoty zabezpieczone w formie tymczasowego cła antydumpingowego, nałożonego rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych, tj. rozporządzeniem Komisji, zostały ostatecznie pobrane w wysokości odpowiadającej stawce cła nałożonego ostatecznie niniejszym rozporządzeniem. W przypadkach gdy cło ostateczne jest

niższe od cła tymczasowego, cło zostanie ponownie obliczone, a kwoty zabezpieczone, przekraczające ostateczną stawkę cła, powinny zostać zwolnione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz dihydromyrcenolu o czystości 93 % masy lub większej, objętego kodem CN ex 2905 22 90 (kod TARIC 2905 22 90 10), pochodzącego z Indii.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ociepleniem, jest następująca dla produktów wytworzonych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Producent	Cło antydumpingowe (%)	TARIC kod dodatkowy
Neeru Enterprises, Rampur, Indie	3,1	A827
Wszystkie inne przedsiębiorstwa	7,5	A999

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w formie tymczasowego cła antydumpingowego na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 896/2007 w sprawie przywozu dihydromyrcenolu o czystości 93 % masy lub większej, objętego kodem CN ex 2905 22 00 (kod TARIC 2905 22 90 10), pochodzącego z Indii, zostają ostatecznie pobrane zgodnie z przepisami ustanowionymi poniżej. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę ceł antydumpingowych zostają zwolnione.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 stycznia 2008 r.

W imieniu Rady

I. JARC

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 64/2008**z dnia 25 stycznia 2008 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 stycznia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 25 stycznia 2008 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	IL	154,9
	MA	48,2
	TN	132,6
	TR	89,0
	ZZ	106,2
0707 00 05	JO	178,8
	TR	125,6
	ZZ	152,2
0709 90 70	MA	90,6
	TR	146,7
	ZZ	118,7
0709 90 80	EG	82,9
	ZZ	82,9
0805 10 20	EG	45,4
	IL	50,4
	MA	64,8
	TN	55,4
	TR	82,3
	ZZ	59,7
0805 20 10	MA	104,5
	TR	93,6
	ZZ	99,1
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	84,0
	IL	70,0
	MA	152,6
	PK	48,1
	TR	81,8
	ZZ	87,3
0805 50 10	BR	72,8
	EG	74,2
	IL	120,2
	TR	123,9
	ZZ	97,8
0808 10 80	CA	87,8
	CL	60,8
	CN	83,6
	MK	35,5
	US	107,2
	ZA	60,7
	ZZ	72,6
0808 20 50	CL	59,3
	CN	99,5
	TR	116,7
	US	112,4
	ZA	85,9
	ZZ	94,8

(¹) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 65/2008**z dnia 25 stycznia 2008 r.****otwierające kontyngenty taryfowe na rok 2008 i na lata następne stosowane w przywozie do Wspólnoty Europejskiej niektórych towarów pochodzących z Norwegii, uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 3448/93**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 3448/93 z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiające zasady handlu mające zastosowanie do niektórych towarów pochodzących z przetwórstwa produktów rolnych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 2,uwzględniając decyzję Rady 2004/859/WE z dnia 25 października 2004 r. w sprawie zawarcia Umowy w formie wymiany listów między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii odnośnie do protokołu 2 do dwustronnej Umowy o Wolnym Handlu zawartej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii ⁽²⁾, w szczególności jej art. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa w formie wymiany listów między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii odnośnie protokołu 2 do dwustronnej Umowy o wolnym handlu zawartej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii przewiduje w pkt III roczne kontyngenty taryfowe na przywóz niektórych towarów pochodzących z Norwegii. Należy otworzyć wymienione kontyngenty na 2008 r. i na lata następne.
- (2) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania

rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽³⁾ określa zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi. Należy zapewnić zarządzanie kontyngentami taryfowymi otwartymi na mocy niniejszego rozporządzenia zgodnie z tymi zasadami.

- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. handlu produktami rolnymi przetworzonymi, niewymienionymi w załączniku I do Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejszym otwiera się na okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2008 r. i lat następnych wspólnotowe kontyngenty taryfowe na towary pochodzące z Norwegii, o których mowa w załączniku.

Artykuł 2

Kontyngent taryfowy, o którym mowa w art. 1, jest zarządzany przez Komisję zgodnie z art. 308a, 308b i 308c rozporządzenia (EWG) nr 2454/93.

Artykuł 3Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji

Günter VERHEUGEN

Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 20.12.1993, s. 18. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2580/2000 (Dz.U. L 298 z 25.11.2000, s. 5).

⁽²⁾ Dz.U. L 370 z 17.12.2004, s. 70.

⁽³⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 214/2007 (Dz.U. L 62 z 1.3.2007, s. 6).

ZAŁĄCZNIK

Roczne kontyngenty taryfowe stosowane w przywozie do Wspólnoty towarów pochodzących z Norwegii

Numer porządkowy	Kod CN	Opis	Roczna wielkość kontyngentu na okres od 1.1.2008 r.	Stawka celna mająca zastosowanie w granicach kontyngentu
09.0765	ex 1517 10 90	Margaryna, z wyłączeniem margaryny płynnej, zawierająca w masie nie więcej niż 10 % tłuszczów z mleka	2 470 t	Zwolnione
09.0771	ex 2207 10 00 (kod TARIC 90)	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu 80 % obj. lub większej, inny niż otrzymany z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu WE	164 000 hl	Zwolnione
09.0772	ex 2207 20 00 (kod TARIC 90)	Alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, o dowolnej mocy, skażone, inne niż otrzymane z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu WE	14 340 hl	Zwolnione
09.0774	2403 10	Tytoń do palenia, nawet zawierający namiastki tytoniu w każdej proporcji	370 t	Zwolnione

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 66/2008**z dnia 25 stycznia 2008 r.****otwierające na rok 2008 i na lata następne kontyngent taryfowy mający zastosowanie w przywozie do Wspólnoty Europejskiej niektórych towarów pochodzących z Norwegii uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 3448/93**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 3448/93 z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiające zasady handlu mające zastosowanie do niektórych towarów pochodzących z przetwórstwa produktów rolnych⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 7 ust. 2,uwzględniając decyzję Rady 96/753/WE z dnia 6 grudnia 1996 r. w sprawie zawarcia Umowy w formie wymiany listów między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii odnośnie Protokołu 2 do dwustronnej Umowy o Wolnym Handlu zawartej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii⁽²⁾, w szczególności jej art. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa w formie wymiany listów między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii odnośnie protokołu 2 do dwustronnej Umowy o wolnym handlu zawartej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii zatwierdzona decyzją 96/753/WE przewiduje roczne kontyngenty taryfowe na przywóz czekolady i pozostałych przetworów spożywczych zawierających kakao, pochodzących z Norwegii. Należy otworzyć ten kontyngent na rok 2008 i na lata następne.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 stycznia 2008 r.

- (2) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽³⁾ określa zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi. Należy zapewnić zarządzanie kontyngentem taryfowym otwartym niniejszym rozporządzeniem zgodnie z tymi zasadami.

- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zagadnień Horyzontalnych Dotyczących Handlu Produktami Rolnymi Przetworzonymi, niewymienionymi w załączniku I do Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W okresie od 1 stycznia do 31 grudnia roku 2008 i lat następnych towary pochodzące z Norwegii i przywożone do Wspólnoty, określone w załączniku, podlegają należnościom celnym określonym w tym załączniku, w granicach ustalonego w nim rocznego kontyngentu.

Artykuł 2

Kontyngentem taryfowym, o którym mowa w art. 1, zarządza Komisja zgodnie z art. 308a, 308b i 308c rozporządzenia (EWG) nr 2454/93.

Artykuł 3Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji

Günter VERHEUGEN

Wiceprzewodniczący

(1) Dz.U. L 318 z 20.12.1993, str. 18. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2580/2000 (Dz.U. L 298 z 25.11.2000, s. 5).

(2) Dz.U. L 345 z 31.12.1996, s. 78.

(3) Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 214/2007 (Dz.U. L 62 z 1.3.2007, s. 6).

ZAŁĄCZNIK

Nr porządkowy	Kod CN	Opis	Roczny kontyngent	Obowiązująca stawka celna
09.0764	ex 1806 1806 20 1806 31 1806 32 1806 90	Czekolada i pozostałe przetwory spożywcze zawierające kakao z wyjątkiem proszku kakaowego zawierającego dodatek cukru lub innego środka słodzącego, objętego kodem CN 1806 10	5 500 ton	35,15 EUR/100 kg

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 67/2008**z dnia 25 stycznia 2008 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 3199/93 w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu etylowego do celów zwolnienia z podatku akcyzowego**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 27 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3199/93 ⁽²⁾ stanowi, że substancje skażające stosowane w każdym państwie członkowskim dla celów całkowitego skażenia alkoholu zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a) dyrektywy 92/83/EWG należy opisać w załączniku do tego rozporządzenia.
- (2) Zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a) dyrektywy 92/83/EWG państwa członkowskie są zobowiązane zwolnić z podatku akcyzowego alkohole, które zostały całkowicie skażone zgodnie z wymaganiami jakiegokolwiek państwa członkowskiego, pod warunkiem, że wymagania te zostały należycie zgłoszone i zaakceptowane zgodnie z warunkami ustanowionymi w ust. 3 i 4 tego artykułu.
- (3) Bułgaria i Rumunia poinformowały, jakie substancje skażające zamierzają stosować.
- (4) Komisja przekazała wymienione zgłoszenia pozostałym państwom członkowskim w dniu 1 stycznia 2007 r. w odniesieniu do Bułgarii i w dniu 9 stycznia 2007 r. w odniesieniu do Rumunii.
- (5) Otrzymano zastrzeżenia w stosunku do zgłoszonych wymagań. Dlatego też postąpiono zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 4 dyrektywy 92/83/EWG, a wymogi zgłoszone przez Bułgarię i Rumunię należy dodać do załącznika do rozporządzenia (WE) nr 3199/93.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 3199/93.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Podatku Akcyzowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 3199/93 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji

László KOVÁCS

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2005 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 288 z 23.11.1993, s. 12. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2023/2005 (Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 8).

ZAŁĄCZNIK

Do załącznika do rozporządzenia (WE) nr 3199/93 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„Bułgaria

W celu całkowitego skażenia alkoholu etylowego dodaje się następujące substancje w wymienionych ilościach na 100 litrów alkoholu etylowego o minimalnej rzeczywistej zawartości alkoholu 90 % objętości:

- 5 litrów ketonu metylo-etylowego,
- 2 litry alkoholu izopropylowego,
- 0,2 grama błękitu metylenowego.

Rumunia

Na hektolitr czystego alkoholu:

- 1 gram benzoesanu denaturującego,
 - 2 litry ketonu metylo-etylowego (butanonu), oraz
 - 0,2 grama błękitu metylenowego.”.
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 68/2008**z dnia 25 stycznia 2008 r.****zmieniające ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności przywozowych na niektóre produkty w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 1109/2007, na rok gospodarczy 2007/2008**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 36,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności stosowanych do przywozu cukru białego, cukru surowego i niektórych syropów w odniesieniu do roku gospodarczego 2007/2008 zostały ustalone rozporządze-

niem Komisji (WE) nr 1109/2007 ⁽³⁾. Te ceny i kwoty zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 45/2008 ⁽⁴⁾.

- (2) Dane, którymi obecnie dysponuje Komisja, prowadzą do zmiany wymienionych kwot, zgodnie z zasadami i szczegółowymi przepisami wykonawczymi przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 951/2006,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności stosowane do przywozu produktów, o których mowa w art. 36 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 1109/2007 w odniesieniu do roku gospodarczego 2007/2008, zmienia się zgodnie z kwotami wskazanymi w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 stycznia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1260/2007 (Dz.U. L 283 z 27.10.2007, s. 1). Rozporządzenie (WE) nr 318/2006 zastępuje się rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1) od dnia 1 października 2008 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1568/2007 (Dz.U. L 340 z 22.12.2007, s. 62).

⁽³⁾ Dz.U. L 253 z 28.9.2007, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 16 z 19.1.2008, s. 9.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru surowego i produktów określonych kodem 1702 90 95 mające zastosowanie od dnia 26 stycznia 2008 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto rozpatrywanego produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto rozpatrywanego produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	21,89	5,36
1701 11 90 ⁽¹⁾	21,89	10,62
1701 12 10 ⁽¹⁾	21,89	5,17
1701 12 90 ⁽¹⁾	21,89	10,16
1701 91 00 ⁽²⁾	22,77	14,47
1701 99 10 ⁽²⁾	22,77	9,33
1701 99 90 ⁽²⁾	22,77	9,33
1702 90 95 ⁽³⁾	0,23	0,41

⁽¹⁾ Ustalenie dla jakości standardowej określonej w załączniku I pkt III rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 (Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 1).

⁽²⁾ Ustalenie dla jakości standardowej określonej w załączniku I pkt II rozporządzenia (WE) nr 318/2006.

⁽³⁾ Ustalenie dla 1 % zawartości sacharozy.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 69/2008**z dnia 25 stycznia 2008 r.****dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz ryżu w ramach kontyngentów taryfowych otwartych
rozporządzeniem (WE) nr 327/98 dla podokresu styczeń 2008 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1785/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu (¹),uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz (²), w szczególności jego art. 7 ust. 2,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 327/98 z dnia 10 lutego 1998 r. otwierające niektóre kontyngenty celne na przywóz ryżu i ryżu łamanego (³) oraz stanowiące o administrowaniu nimi, w szczególności jego art. 5 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 327/98 otworzyło niektóre kontyngenty taryfowe na przywóz ryżu i ryżu łamanego i ustanowiło zarządzanie nimi według krajów pochodzenia i w podziale na podokresy zgodnie z załącznikiem IX do wymienionego rozporządzenia.
- (2) W odniesieniu do kontyngentów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c) i d) rozporządzenia (WE) nr 327/98, pierwszym podokresem jest styczeń.
- (3) Z komunikatu sporządzonego zgodnie z art. 8 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 327/98 wynika, że w odniesieniu do kontyngentów o numerach porządkowych 09.4148 – 09.4154 – 09.4112 – 09.4116 – 09.4117 – 09.4118 – 09.4119 – 09.4166 wnioski

złożone w ciągu pierwszych dziesięciu dni roboczych stycznia 2008 r., zgodnie z art. 4 ust. 1 wymienionego rozporządzenia, odnoszą się do ilości większej niż ilość dostępna. Należy zatem określić, na jakie ilości pozwoleń mogą być wydawane, poprzez ustalenie współczynnika przydziału, jaki należy zastosować do ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski dla danych kontyngentów.

- (4) Ponadto z wymienionego wyżej komunikatu wynika, że w odniesieniu do kontyngentów o numerach porządkowych 09.4127 – 09.4128 – 09.4149 – 09.4150 – 09.4152 – 09.4153 wnioski złożone w ciągu pierwszych dziesięciu dni roboczych stycznia 2008 r., zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 327/98, odnoszą się do ilości mniejszej niż ilość dostępna.
- (5) W odniesieniu do kontyngentów o numerach porządkowych 09.4127 – 09.4128 – 09.4148 – 09.4149 – 09.4150 – 09.4152 – 09.4153 – 09.4154 – 09.4112 – 09.4116 – 09.4117 – 09.4118 – 09.4119 – 09.4166 należy zatem ustalić całkowite ilości dostępne w następnym podokresie obowiązywania kontyngentu, zgodnie z art. 5 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 327/98,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Wnioski o pozwolenia na przywóz ryżu objętego kontyngentami o numerach porządkowych 09.4148 – 09.4154 – 09.4112 – 09.4116 – 09.4117 – 09.4118 – 09.4119 – 09.4166, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 327/98, złożone w ciągu pierwszych dziesięciu dni roboczych stycznia 2008 r., stanowią podstawę do wydania pozwoleń na ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski, po zastosowaniu współczynników przydziału ustalonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

2. Całkowite ilości dostępne w ramach kontyngentów o numerach porządkowych 09.4127 – 09.4128 – 09.4148 – 09.4149 – 09.4150 – 09.4152 – 09.4153 – 09.4154 – 09.4112 – 09.4116 – 09.4117 – 09.4118 – 09.4119 – 09.4166, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 327/98, w następnym podokresie obowiązywania kontyngentu ustala się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 96. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 797/2006 (Dz.U. L 144 z 31.5.2006, s. 1). Rozporządzenie (WE) nr 1785/2003 zostanie zastąpione rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1) od dnia 1 września 2008 r.

(²) Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 289/2007 (Dz.U. L 78 z 17.3.2007, s. 17).

(³) Dz.U. L 37 z 11.2.1998, s. 5. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1538/2007 (Dz.U. L 337 z 21.12.2007, s. 49) i uchylone rozporządzeniem (WE) nr 60/2008 (Dz.U. L 22 z 25.1.2008, s. 6).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji
Jean-Luc DEMARTY
Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

ZAŁĄCZNIK

Ilości, które mają zostać przydzielone w podokresie obowiązywania kontyngentu styczeń 2008 r., oraz ilości dostępne w następnym podokresie obowiązywania kontyngentu, w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 327/98

a) Kontyngent na ryż biały lub półbiały objęty kodem CN 1006 30, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 327/98:

Pochodzenie	Numer porządkowy	Współczynnik przydziału na podokres styczeń 2008 r.	Całkowite ilości dostępne w podokresie luty 2008 r. (w kg)
Stany Zjednoczone Ameryki	09.4127	— ⁽²⁾	15 136 312

b) Kontyngent na ryż biały lub półbiały objęty kodem CN 1006 30, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 327/98:

Pochodzenie	Numer porządkowy	Współczynnik przydziału na podokres styczeń 2008 r.	Całkowite ilości dostępne w podokresie kwiecień 2008 r. (w kg)
Tajlandia	09.4128	— ⁽²⁾	7 246 608
Australia	09.4129	— ⁽³⁾	1 019 000
Inne pochodzenie	09.4130	— ⁽³⁾	1 805 000

c) Kontyngent na ryż łuskany objęty kodem CN 1006 20, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 327/98:

Pochodzenie	Numer porządkowy	Współczynnik przydziału na podokres styczeń 2008 r.	Całkowite ilości dostępne w podokresie lipiec 2008 r. (w kg)
Wszystkie kraje	09.4148	2,160463 %	0

d) Kontyngent na ryż łamany objęty kodem CN 1006 40, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 327/98:

Pochodzenie	Numer porządkowy	Współczynnik przydziału na podokres styczeń 2008 r.	Całkowite ilości dostępne w podokresie lipiec 2008 r. (w kg)
Tajlandia	09.4149	— ⁽²⁾	30 070 765
Australia	09.4150	— ⁽¹⁾	16 000 000
Gujana	09.4152	— ⁽¹⁾	11 000 000
Stany Zjednoczone Ameryki	09.4153	— ⁽¹⁾	9 000 000
Inne pochodzenie	09.4154	1,746724 %	6 000 008

e) Kontyngent na ryż bielony lub półbielony objęty kodem CN 1006 30, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 327/98:

Pochodzenie	Numer porządkowy	Współczynnik przydziału na podokres styczeń 2008 r.	Całkowite ilości dostępne w podokresie lipiec 2008 r. (w kg)
Tajlandia	09.4112	1,496205 %	0
Stany Zjednoczone Ameryki	09.4116	2,627527 %	0
Indie	09.4117	1,386787 %	0
Pakistan	09.4118	1,291686 %	0
Inne pochodzenie	09.4119	1,388030 %	0
Wszystkie kraje	09.4166	1,165956 %	17 011 010

(¹) Brak współczynnika przydziału dla tego podokresu: Komisja nie otrzymała żadnego wniosku o wydanie pozwolenia.

(²) Wnioski dotyczą ilości mniejszych lub równych w stosunku do ilości dostępnych: wszystkie wnioski mogą więc zostać przyjęte.

(³) Brak ilości dostępnych dla tego podokresu.

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 70/2008/WE

z dnia 15 stycznia 2008 r.

w sprawie eliminowania papierowej formy dokumentów w sektorach ceł i handlu

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 i 135,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólnota i państwa członkowskie zobowiązały się w ramach agendy lizbońskiej do zwiększenia konkurencyjności przedsiębiorstw prowadzących działalność w Europie. Zgodnie z decyzją 2004/387/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie interoperatywnego świadczenia ogólnoeuropejskich usług e-Government dla administracji publicznej, przedsiębiorstw i obywateli (IDABC) ⁽³⁾ Komisja i państwa członkowskie powinny zapewnić wydajne, skuteczne i interoperacyjne systemy informacji i komunikacji umożliwiające wymianę informacji między administracją publiczną a obywatelami Wspólnoty.
- (2) Świadczenie ogólnoeuropejskich usług administracji elektronicznej (e-Government) przewidziane decyzją 2004/387/WE wymaga podjęcia środków, które

zapewnią poprawę skuteczności organizacji kontroli celnych i zapewnią niezakłócony przepływ danych w celu usprawnienia odpraw celnych, zmniejszą obciążenia administracyjne, pomogą w walce z nadużyciami finansowymi, przestępczością zorganizowaną i terroryzmem, zabezpieczą interesy fiskalne, będą chronić własność intelektualną i dziedzictwo kulturowe, zwiększą bezpieczeństwo towarów i handlu międzynarodowego, a także poprawią ochronę zdrowia i środowiska. Ze względu na te cele decydujące znaczenie ma zapewnienie technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) na potrzeby organów celnych.

- (3) Rezolucja Rady z dnia 5 grudnia 2003 r. w sprawie stworzenia prostego systemu elektronicznego dla sektorów ceł i handlu ⁽⁴⁾, będąca następstwem komunikatu Komisji w sprawie prostego systemu elektronicznego dla sektorów ceł i handlu, wzywa Komisję do opracowania w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi wieloletniego planu strategicznego dotyczącego stworzenia spójnych i interoperacyjnych elektronicznych systemów celnych dla Wspólnoty. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny ⁽⁵⁾ wprowadza obowiązek wykorzystywania technik przetwarzania danych przy składaniu deklaracji skróconych oraz przy elektronicznej wymianie danych pomiędzy organami celnymi w celu oparcia kontroli celnych na automatycznych systemach analizy ryzyka.
- (4) W związku z tym należy określić cele, jakie mają zostać osiągnięte przy eliminowaniu papierowej formy dokumentów w sektorach ceł i handlu, jak również strukturę, środki i terminy osiągnięcia tych celów.
- (5) Komisja powinna wdrażać niniejszą decyzję w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi. Niezbędne jest zatem określenie stosownych obowiązków i zadań zainteresowanych stron oraz sposób podziału kosztów między Komisję a państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 23.12.2006, s. 47.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2006 r. (Dz.U. C 317 E z 23.12.2006, s. 74), wspólne stanowisko Rady z dnia 23 lipca 2007 r. (Dz.U. C 242 E z 16.10.2007, s. 1) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2007 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 144 z 30.4.2004, s. 65.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 305 z 16.12.2003, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).

- (6) Komisja i państwa członkowskie powinny wspólnie ponosić odpowiedzialność za wspólnotowe i krajowe elementy systemów komunikacji i wymiany informacji zgodnie z zasadami określonymi w decyzji nr 253/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lutego 2003 r. przyjmującej program działań dla cel w Wspólnocie (Cła 2007) ⁽¹⁾ oraz z uwzględnieniem decyzji nr 2235/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2002 r. przyjmującej wspólnotowy program poprawy skuteczności systemów podatkowych na rynku wewnętrznym (program Fiscalis 2003–2007) ⁽²⁾.
- (7) W celu zapewnienia przestrzegania niniejszej decyzji oraz wypracowania spójności poszczególnych systemów, które mają zostać utworzone, należy ustanowić mechanizm monitorowania.
- (8) Regularne sprawozdania sporządzane przez państwa członkowskie i Komisję powinny dostarczać informacji na temat postępów w wykonywaniu niniejszej decyzji.
- (9) Do realizacji celu, jakim jest eliminowanie papierowej formy dokumentów, potrzebna jest ścisła współpraca pomiędzy Komisją, organami celnymi i podmiotami gospodarczymi. W celu ułatwienia tej współpracy Grupa ds. Polityki Celnej powinna zapewnić koordynację działań niezbędnych do wykonania niniejszej decyzji. Na każdym etapie przygotowywania tych działań powinny być prowadzone konsultacje z podmiotami gospodarczymi, zarówno na poziomie krajowym, jak i wspólnotowym.
- (10) Krajom przystępującym i kandydującym powinno zezwolić się na uczestniczenie w tych działaniach, mając na celu ich przygotowanie do przystąpienia do UE.
- (11) W związku z tym, że cel niniejszej decyzji, mianowicie eliminowanie papierowej formy dokumentów w sektorach cel i handlu, nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na jego skalę i skutki może zostać w lepszym stopniu osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.
- (12) Środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji powinny być przyjmowane zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.

- (13) W szczególności Komisji powinno zostać przyznane uprawnienie do przedłużania terminów określonych w art. 4 ust. 2, 3 i 5 niniejszej decyzji. W związku z tym, że są to środki o ogólnym zasięgu i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Elektroniczne systemy celne

Komisja i państwa członkowskie tworzą bezpieczne, zintegrowane, interoperacyjne i dostępne elektroniczne systemy celne służące do wymiany danych zawartych w deklaracjach celnych, dokumentach towarzyszących deklaracjom celnym i świadectwach oraz do wymiany innych właściwych informacji.

Komisja i państwa członkowskie określają strukturę i zapewniają środki dla funkcjonowania tych elektronicznych systemów celnych.

Artykuł 2

Cele

1. Elektroniczne systemy celne, o których mowa w art. 1, projektuje się w sposób pozwalający na spełnienie następujących celów:

- a) uproszczenia procedur przywozu i wywozu;
- b) zmniejszenia kosztów przestrzegania przepisów i kosztów administracyjnych oraz skrócenia czasu odprawy celnej;
- c) koordynowania wspólnego podejścia do kontroli towarów;
- d) pomocy w zapewnieniu prawidłowego pobierania wszystkich należności celnych i innych opłat;
- e) zapewnienia szybkiego dostarczania i otrzymywania odpowiednich informacji dotyczących międzynarodowego łańcucha dostaw;
- f) umożliwienia niezakłóconego przepływu danych między administracjami państwa wywozu i państwa przywozu, a także między organami celnymi i podmiotami gospodarczymi, tak aby możliwe było ponowne wykorzystanie danych wprowadzonych do systemu.

Integracja i rozwój elektronicznych systemów celnych muszą być proporcjonalne do celów określonych w akapicie pierwszym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 36 z 12.2.2003, s. 1. Decyzja zmieniona decyzją nr 787/2004/WE (Dz.U. L 138 z 30.4.2004, s. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 341 z 17.12.2002, s. 1. Decyzja zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 885/2004 (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

2. Cele określone w ust. 1 akapit pierwszy realizuje się co najmniej z zastosowaniem następujących środków:

- a) zharmonizowanej wymiany informacji na podstawie przyjętych na poziomie międzynarodowym modeli danych i formatów komunikatów;
- b) reorganizacji procesów celnych i procesów związanych z cłem z myślą o poprawie ich skuteczności i efektywności, o ich uproszczeniu oraz o obniżeniu kosztów przestrzegania przepisów celnych;
- c) oferowania podmiotom gospodarczym szerokiego zakresu elektronicznych usług celnych umożliwiających tym podmiotom kontaktowanie się w taki sam sposób z organami celnymi dowolnego państwa członkowskiego.

3. Do celów ust. 1 Wspólnota wspiera interoperacyjność elektronicznych systemów celnych z systemami celnymi państw trzecich lub organizacji międzynarodowych oraz dostępność tych elektronicznych systemów celnych dla podmiotów gospodarczych w państwach trzecich, mając na celu wyeliminowanie papierowej formy dokumentów na poziomie międzynarodowym, jeżeli zostało to przewidziane w umowach międzynarodowych i z zastrzeżeniem odpowiednich ustaleń finansowych.

Artykuł 3

Wymiana danych

1. Elektroniczne systemy celne Wspólnoty i państw członkowskich muszą umożliwiać wymianę danych pomiędzy organami celnymi państw członkowskich oraz między tymi organami a:

- a) podmiotami gospodarczymi;
- b) Komisją;
- c) innymi administracjami lub oficjalnymi agencjami uczestniczącymi w międzynarodowym przewozie towarów (zwanymi dalej „innymi administracjami lub agencjami”).

2. Wszelkie ujawnienie lub przekazywanie danych odbywa się przy zachowaniu pełnej zgodności z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ochrony danych, w szczególności dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ i rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

Artykuł 4

Systemy, usługi i terminy

1. Państwa członkowskie we współpracy z Komisją uruchamiają zgodnie z wymogami i terminami określonymi w obowiązujących przepisach prawnych następujące elektroniczne systemy celne:

- a) systemy przywozu i wywozu współdziałające z systemem tranzytu i umożliwiające niezakłócony przepływ danych z jednego systemu celnego do drugiego w całej Wspólnocie;
- b) system identyfikacji i rejestracji podmiotów gospodarczych współdziałający z systemem upoważnionych podmiotów gospodarczych i umożliwiający tym podmiotom gospodarczym jednokrotną rejestrację do celów wszystkich kontaktów z organami celnymi w całej Wspólnocie, przy uwzględnieniu istniejących systemów wspólnotowych lub krajowych;
- c) system umożliwiający przeprowadzenie procedury udzielania pozwoleń, w tym procesu informacji i konsultacji, i zarządzanie świadectwami dla upoważnionych podmiotów gospodarczych oraz rejestrowanie tych świadectw w bazie danych dostępnej dla organów celnych.

2. Do dnia 15 lutego 2011 r. państwa członkowskie we współpracy z Komisją tworzą i uruchamiają wspólne portale celne zapewniające podmiotom gospodarczym informacje niezbędne do dokonania formalności przywozowych i wywozowych we wszystkich państwach członkowskich.

3. Do dnia 15 lutego 2013 r. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi tworzy i uruchamia zintegrowany system taryfowy umożliwiający połączenie z innymi systemami związanymi z przywozem i wywozem stosowanymi przez Komisję i państwa członkowskie.

4. Do dnia 15 lutego 2011 r. Komisja, współpracując na zasadach partnerskich z państwami członkowskimi w Grupie ds. Polityki Celnej, ocenia wspólne specyfikacje funkcjonalne dotyczące:

- a) modelu pojedynczych punktów dostępu umożliwiających podmiotom gospodarczym składanie elektronicznych deklaracji celnych za pośrednictwem jednego interfejsu, nawet jeśli procedura celna realizowana jest w innym państwie członkowskim;
- b) interfejsów elektronicznych dla podmiotów gospodarczych, które umożliwią im prowadzenie wszelkich spraw dotyczących cel przed organami celnymi państwa członkowskiego będącego miejscem ich siedziby, w tym spraw z udziałem kilku państw członkowskich;

c) usług objętych systemem jednego okienka zapewniających niezakłócony przepływ danych między podmiotami gospodarczymi a organami celnymi, między organami celnymi a Komisją oraz między organami celnymi a innymi administracjami lub agencjami, a także umożliwiających podmiotom gospodarczym przekazywanie urzędом celnym wszelkich informacji wymaganych do odprawy przywózowej lub wywózowej, w tym informacji wymaganych przez przepisy inne niż przepisy celne.

5. W terminie trzech lat od pozytywnej oceny wspólnych specyfikacji funkcjonalnych, o których mowa w ust. 4 lit. a) i b), państwa członkowskie we współpracy z Komisją podejmują starania w celu utworzenia i wdrożenia modelu pojedynczych punktów dostępu oraz interfejsów elektronicznych.

6. Państwa członkowskie i Komisja podejmują starania w celu utworzenia i wdrożenia modelu usług objętych systemem jednego okienka. Ocenę postępów osiągniętych w tej dziedzinie zamieszcza się w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 12.

7. Wspólnota i państwa członkowskie zapewniają należyte utrzymanie oraz niezbędne ulepszenia systemów i usług, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 5

Elementy składowe i obowiązki

1. Elektroniczne systemy celne składają się z elementów wspólnotowych i krajowych.

2. Elementy wspólnotowe elektronicznych systemów celnych obejmują w szczególności:

- a) związane z nimi badania wykonalności oraz wspólne funkcjonalne i techniczne specyfikacje systemów;
- b) wspólne produkty i usługi, w tym niezbędne wspólne systemy referencyjne dla informacji celnych i pokrewnych;
- c) usługi wspólnej sieci łączności i wspólnego interfejsu systemów (CNN/CSI) dla państw członkowskich;
- d) koordynowanie przez państwa członkowskie i Komisję działań wdrożeniowych i eksploatacyjnych elektronicznych systemów celnych podejmowanych w ramach wewnętrznych kompetencji Wspólnoty;
- e) koordynowanie przez państwa członkowskie i Komisję działań wdrożeniowych i eksploatacyjnych elektronicznych systemów celnych podejmowanych w ramach zewnętrznych kompetencji Wspólnoty, co nie dotyczy usług mających na celu spełnienie wymogów krajowych.

3. Krajowe elementy elektronicznych systemów celnych obejmują w szczególności:

- a) krajowe specyfikacje funkcjonalne i techniczne systemów;
- b) systemy krajowe, w tym bazy danych;
- c) połączenia sieciowe między organami celnymi a podmiotami gospodarczymi i między organami celnymi a innymi administracjami lub agencjami w tym samym państwie członkowskim;
- d) wszelkie oprogramowanie lub sprzęt uznane przez dane państwo członkowskie za niezbędne do zapewnienia pełnego wykorzystania systemu.

Artykuł 6

Zadania Komisji

Komisja zapewnia w szczególności:

- a) w odniesieniu do elektronicznych systemów celnych – koordynację procesu tworzenia, przeprowadzania testów zgodności, uruchomienia, funkcjonowania elementów wspólnotowych oraz ich wspierania;
- b) koordynację systemów i usług przewidzianych w niniejszej decyzji z innymi odpowiednimi projektami dotyczącymi usług administracji elektronicznej (e-Government) na poziomie wspólnotowym;
- c) realizację zadań powierzonych jej na mocy wieloletniego planu strategicznego określonego w art. 8 ust. 2;
- d) koordynację rozwoju elementów wspólnotowych i krajowych, tak aby możliwa była zsynchronizowana realizacja projektów;
- e) koordynację na poziomie wspólnotowym elektronicznych usług celnych i usług objętych systemem jednego okienka w celu ich promowania i wdrażania na poziomie krajowym;
- f) koordynację potrzeb szkoleniowych.

Artykuł 7

Zadania państw członkowskich

1. Państwa członkowskie zapewniają w szczególności:

- a) w odniesieniu do elektronicznych systemów celnych – koordynację procesu tworzenia, przeprowadzania testów zgodności, uruchomienia, funkcjonowania elementów krajowych oraz ich wspierania;
- b) koordynację systemów i usług przewidzianych w niniejszej decyzji z innymi odpowiednimi projektami dotyczącymi usług administracji elektronicznej (e-Government) na poziomie krajowym;

- c) realizację zadań powierzonych im na mocy wieloletniego planu strategicznego określonego w art. 8 ust. 2;
- d) regularne dostarczanie Komisji informacji o środkach podjętych w celu umożliwienia poszczególnym organom lub podmiotom gospodarczym pełnego wykorzystania elektronicznych systemów celnych;
- e) promowanie i wdrażanie elektronicznych usług celnych i usług objętych systemem jednego okienka na poziomie krajowym;
- f) niezbędne szkolenia funkcjonariuszy celnych i innych właściwych funkcjonariuszy.

2. Państwa członkowskie corocznie szacują, jakie zasoby osobowe, budżetowe i techniczne są niezbędne w celu zapewnienia przestrzegania art. 4 i zgodności z wieloletnim programem strategicznym określonym w art. 8 ust. 2 oraz powiadają o tym Komisję.

3. Jeżeli istnieje ryzyko, że działanie przewidziane przez jedno z państw członkowskich w związku z utworzeniem lub użytkowaniem elektronicznych systemów celnych może zagrozić ogólnej interoperacyjności lub funkcjonowaniu tych systemów, państwo członkowskie powiadamia o tym Komisję przed podjęciem takiego działania.

Artykuł 8

Strategia i koordynacja

1. Współpracując na zasadach partnerskich z państwami członkowskimi w Grupie ds. Polityki Celnej Komisja zapewnia:
- a) określenie strategii, niezbędnych zasobów oraz etapów działania;
 - b) koordynację wszystkich działań związanych z elektronicznymi systemami celnymi, tak aby zapewnić, że zasoby, w tym zasoby już wykorzystywane na poziomie krajowym i wspólnotowym, są wykorzystywane w najlepszy i najbardziej efektywny sposób;
 - c) koordynację aspektów prawnych, operacyjnych, szkoleniowych i informatycznych, a także przekazywanie informacji organom celnym i podmiotom gospodarczym o tych aspektach;
 - d) koordynację działań wdrożeniowych podejmowanych przez wszystkie zainteresowane strony;
 - e) dotrzymanie przez zainteresowane strony terminów określonych w art. 4.

2. Współpracując na zasadach partnerskich z państwami członkowskimi w Grupie ds. Polityki Celnej Komisja sporządza i aktualizuje wieloletni plan strategiczny przydzielający zadania Komisji i państwu członkowskiemu.

Artykuł 9

Zasoby

1. Do celów stworzenia, użytkowania i usprawniania elektronicznych systemów celnych zgodnie z art. 4 Wspólnota udostępnia zasoby osobowe, budżetowe i techniczne niezbędne na potrzeby elementów wspólnotowych.

2. Do celów stworzenia, użytkowania i usprawniania elektronicznych systemów celnych zgodnie z art. 4 państwa członkowskie udostępniają zasoby osobowe, budżetowe i techniczne niezbędne na potrzeby elementów krajowych.

Artykuł 10

Przepisy finansowe

1. Bez uszczerbku dla kosztów ponoszonych przez państwa trzecie lub organizacje międzynarodowe w ramach art. 2 ust. 3 koszty związane z wykonaniem niniejszej decyzji Wspólnota i państwa członkowskie ponoszą wspólnie zgodnie z przepisami ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Wspólnota ponosi koszty związane z projektowaniem, nabyciem, instalacją, funkcjonowaniem i utrzymaniem elementów wspólnotowych, o których mowa w art. 5 ust. 2, zgodnie z programem Cła 2007 ustanowionym na mocy decyzji nr 253/2003/WE i z wszelkimi programami będącymi jego kontynuacją.

3. Państwa członkowskie ponoszą koszty związane z utworzeniem i funkcjonowaniem elementów krajowych, o których mowa w art. 5 ust. 3, w tym interfejsów umożliwiających połączenie z innymi administracjami lub urzędami oraz z podmiotami gospodarczymi.

4. Państwa członkowskie usprawniają współpracę w celu zminimalizowania kosztów, opracowując modele podziału kosztów oraz wspólne rozwiązania.

Artykuł 11

Monitorowanie

1. Komisja podejmuje wszelkie niezbędne kroki w celu zweryfikowania, czy działania finansowane z budżetu wspólnotowego są realizowane zgodnie z niniejszą decyzją i czy uzyskane rezultaty odpowiadają celom określonym w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy.

2. Komisja, współpracując na zasadach partnerskich z państwami członkowskimi w Grupie ds. Polityki Celnej, regularnie monitoruje postępy w przestrzeganiu art. 4 osiągnięte przez poszczególne państwa członkowskie i przez Komisję, aby ustalić, czy cele określone w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy zostały osiągnięte, i stwierdzić, w jaki sposób można poprawić skuteczność działań podejmowanych w ramach wdrażania elektronicznych systemów celnych.

Artykuł 12

Sprawozdania

1. Państwa członkowskie regularnie przedstawiają Komisji sprawozdania z postępów w realizacji każdego z zadań powierzonych im na mocy wieloletniego planu strategicznego, o którym mowa w art. 8 ust. 2. Powiadamiają one Komisję o zakończeniu realizacji każdego z tych zadań.

2. Nie później niż dnia 31 marca każdego roku państwa członkowskie przedkładają Komisji roczne sprawozdanie z postępów prac, obejmujące okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia poprzedniego roku. Formę tych rocznych sprawozdań określa Komisja, współpracując na zasadach partnerskich z państwami członkowskimi w Grupie ds. Polityki Celnej.

3. Nie później niż dnia 30 czerwca każdego roku Komisja opracowuje na podstawie sprawozdań rocznych, o których mowa w ust. 2, sprawozdanie zbiorcze oceniające postępy państw członkowskich i Komisji, w szczególności w odniesieniu do przestrzegania art. 4, a także ewentualną potrzebę przedłużenia terminów, o których mowa w art. 4 ust. 2, 3 i 5, i przedkłada to sprawozdanie zainteresowanym stronom i Grupie ds. Polityki Celnej do dalszej analizy.

4. Sprawozdanie zbiorcze, o którym mowa w ust. 3, zawiera ponadto rezultaty wszelkich ewentualnych wizyt monitorujących. Opisuje ono również wyniki wszelkich innych kontroli oraz może określać metody i kryteria, które zostaną wykorzystane w późniejszych ocenach, w szczególności w ocenie stopnia interoperacyjności oraz sposobu działania elektronicznych systemów celnych.

Artykuł 13

Konsultacje z podmiotami gospodarczymi

Komisja i państwa członkowskie przeprowadzają regularne konsultacje z podmiotami gospodarczymi na każdym etapie przygotowania, opracowywania i wdrażania systemów i usług określonych w art. 4.

Komisja i państwa członkowskie ustanawiają mechanizm konsultacyjny, umożliwiający regularne spotkania reprezentatywnej grupy podmiotów gospodarczych.

Artykuł 14

Kraje przystępujące i kandydujące

Komisja informuje kraje uznane za kraje przystępujące lub kandydujące o przygotowywaniu, opracowywaniu i wdrażaniu systemów i usług określonych w art. 4, a także umożliwia im uczestnictwo w tych działaniach.

Artykuł 15

Środki wykonawcze

Terminy określone w art. 4 ust. 2, 3 i 5 przedłuża się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 16

Komitet

1. Komisję wspiera Komitet Kodeksu Celnego.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Artykuł 17

W wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 18

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 stycznia 2008 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
J. LENARČIČ
Przewodniczący

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 21 stycznia 2008 r.

dotycząca stanowiska Wspólnoty w ramach Międzynarodowej Rady ds. Kakao w sprawie przedłużenia okresu obowiązywania Międzynarodowego porozumienia w sprawie kakao z 2001 r.

(2008/76/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133 w związku z art. 300 ust. 2 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Międzynarodowe porozumienie w sprawie kakao z 2001 r. zostało podpisane i zawarte w imieniu Wspólnoty Europejskiej dnia 18 listopada 2002 r. na mocy decyzji Rady 2002/970/WE ⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z przepisami art. 63 ust. 1 i 3 Międzynarodowe porozumienie w sprawie kakao z 2001 r. wygasa dnia 30 września 2008 r., o ile okres jego obowiązywania nie zostanie przedłużony o jeden lub dwa kolejne okresy nieprzekraczające łącznie czterech lat na mocy decyzji Międzynarodowej Rady ds. Kakao.

(3) Przedłużenie okresu obowiązywania porozumienia leży w interesie Wspólnoty Europejskiej.

(4) Należy określić stanowisko Wspólnoty Europejskiej w ramach Międzynarodowej Rady ds. Kakao,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

W ramach Międzynarodowej Rady ds. Kakao Wspólnota Europejska głosuje za przedłużeniem okresu obowiązywania Międzynarodowego porozumienia w sprawie kakao z 2001 r. o jeden lub dwa kolejne okresy nieprzekraczające łącznie czterech lat oraz opowiada się za zgłoszeniem tego faktu Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 stycznia 2008 r.

W imieniu Rady
I. JARC
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 4 z 9.1.2008, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 342 z 17.12.2002, s. 1.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 25 stycznia 2008 r.

zatwierdzająca plany zwalczania klasycznego pomoru świń u dzików i szczepień interwencyjnych dzików w Bułgarii na rok 2008

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 270)

(Jedynie tekst w języku bułgarskim jest autentyczny)

(2008/77/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

zwalczania klasycznego pomoru świń. Decyzję 2006/800/WE stosuje się do dnia 31 grudnia 2007 r.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 1 akapit drugi oraz art. 20 ust. 2 akapit czwarty,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 2001/89/WE wprowadza minimalne środki wspólnotowe kontroli klasycznego pomoru świń. Środki te obejmują przepis mówiący, że państwa członkowskie przedłożą Komisji, po stwierdzeniu pierwszego przypadku klasycznego pomoru świń u dzików, plan środków zwalczania tej choroby. Wspomniana dyrektywa zawiera również przepisy dotyczące szczepień interwencyjnych dzików.

(2) Klasyczny pomór świń występuje u dzików w Bułgarii.

(3) Bułgaria wprowadziła program badania i zwalczania klasycznego pomoru świń na całym terytorium kraju. Program ten jest nadal realizowany.

(4) Decyzja Komisji 2006/800/WE z dnia 23 listopada 2006 r. zatwierdzająca plany zwalczania klasycznego pomoru świń u dzików i szczepień interwencyjnych dzików w Bułgarii⁽²⁾ została przyjęta w ramach środków

(5) W dniu 15 października 2007 r. Bułgaria przedłożyła Komisji do zatwierdzenia plan zwalczania klasycznego pomoru świń u dzików oraz plan szczepień interwencyjnych dzików na całym terytorium kraju na rok 2008.

(6) Wspomniane plany przedłożone przez Bułgarię zostały zbadane przez Komisję i uznane za zgodne z dyrektywą 2001/89/WE. W związku z powyższym powinny one zostać zatwierdzone.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Plan zwalczania klasycznego pomoru świń u dzików

Przedstawiony przez Bułgarię w dniu 15 października 2007 r. plan zwalczania klasycznego pomoru świń w populacji dzików na obszarze, o którym mowa w pkt 1 załącznika, zostaje zatwierdzony.

Artykuł 2

Plan szczepień interwencyjnych dzików przeciwko klasycznemu pomorowi świń

Przedstawiony przez Bułgarię Komisji w dniu 15 października 2007 r. plan szczepień interwencyjnych dzików przeciwko klasycznemu pomorowi świń na obszarze, o którym mowa w pkt 2 załącznika, zostaje zatwierdzony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 1.12.2001, s. 5. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2007/729/WE (Dz.U. L 294 z 13.11.2007, s. 26).

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 24.11.2006, s. 35. Decyzja zmieniona decyzją 2007/624/WE (Dz.U. L 253 z 28.9.2007, s. 43).

*Artykuł 3***Zgodność**

Bułgaria podejmuje konieczne środki w celu zastosowania się do niniejszej decyzji, a następnie podaje je do wiadomości publicznej. Bułgaria niezwłocznie informuje o tym Komisję.

*Artykuł 4***Stosowanie**

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r.

*Artykuł 5***Adresat**

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Bułgarii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK**1. Obszary, na których ma być realizowany plan zwalczania klasycznego pomoru świń w populacji dzików:**

całe terytorium Bułgarii.

2. Obszary, na których ma być wprowadzony plan szczepień interwencyjnych dzików przeciwko klasycznemu pomorowi świń:

całe terytorium Bułgarii.

ZALECENIA

KOMISJA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 10 stycznia 2008 r.

dotyczące środków ułatwiających przyszłe przejście na euro

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 6912)

(2008/78/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 211,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podczas gdy pierwsza grupa uczestników strefy euro przeżyła długi okres przejściowy, w trakcie którego euro było ich walutą, lecz nie zostało jeszcze wprowadzone do obiegu w postaci gotówkowej, większość z obecnych krajowych planów dotyczących przyszłego przejścia na euro przewiduje wprowadzenie monet i banknotów euro w dniu przyjęcia tej waluty. Różnica ta oraz szeroka dostępność gotówki euro powoduje, że państwa członkowskie przygotowujące się do wprowadzenia euro powinny stosować strategię odmienną od strategii realizowanej w latach 1999–2002.
- (2) W tych odmiennych warunkach postanowienia zalecenia Komisji z dnia 11 października 2000 r. w sprawie środków ułatwiających przygotowanie podmiotów gospodarczych do przejścia na euro ⁽¹⁾ nie zawierają adekwatnych rozwiązań dla kwestii wynikających ze zmiany kontekstu. Należy zatem przyjąć nowe zalecenie w celu uwzględnienia nowego kontekstu oraz skorzystania z doświadczenia uzyskanego podczas wprowadzania gotówki euro w latach 2002, 2007 oraz 2008,

NINIEJSZYM ZALECA:

Artykuł 1

Kierowanie organizacją procesu przejścia na euro

1. Państwa członkowskie powinny wyznaczyć odpowiednie, wyspecjalizowane struktury do celów planowania, koordynowania i ułatwiania wszystkich przygotowań koniecznych do wprowadzenia euro.

⁽¹⁾ Zalecenie 2000/C 303/05 (Dz.U. C 303 z 24.10.2000, s. 6).

2. Należy przygotować, przedyskutować z przedstawicielami głównych podmiotów gospodarczych (instytucje kredytowe, sektor detaliczny, spółki będące podatnikami CIT, branża handlowa, stowarzyszenia konsumentów, izby handlowe itd.) oraz regularnie aktualizować krajowe plany przejścia, obejmujące wszystkie aspekty organizacji przejścia na euro.

Artykuł 2

Ułatwienia w zakresie przygotowania obywateli do przejścia na euro

1. Prawo krajowe powinno nakładać obowiązek podawania cen oraz innych kwot pieniężnych, będących przedmiotem płatności, kredytowania lub obciążenia, w dwóch walutach. Obowiązkowe podawanie cen w dwóch walutach powinno rozpocząć się jak najszybciej po oficjalnym przyjęciu przez Radę nieodwołalnie ustalonego kursu wymiany między walutą krajową a euro. Państwa członkowskie powinny zniechęcać sprzedawców detalicznych od podawania cen w dwóch walutach przed oficjalnym przyjęciem kursu wymiany. Państwa członkowskie powinny również wymagać oddzielnego podawania opłat pobieranych przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą za przyjmowanie płatności w euro w okresie między ustaleniem kursu wymiany a wprowadzeniem euro. Należy zakazać stosowania kursu wymiany innego niż kurs wymiany przyjęty przez Radę. Ceny powinny być podawane obowiązkowo w dwóch walutach przez okres minimum sześciu miesięcy oraz maksimum jednego roku po wprowadzeniu euro. Po tym terminie należy zaprzestać podawania cen w dwóch walutach, aby umożliwić obywatelom pełne przyzwyczajenie się do nowej waluty.

2. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by obywatele byli dobrze poinformowani o przepisach związanych z przejściem na euro, przepisach dotyczących ochrony banknotów i monet euro oraz zabezpieczeń gotówki euro, jak również powinny pomagać obywatelom w przyswojeniu nowej skali wartości. Powyższa kampania informacyjna powinna być prowadzona przez pewien czas po wprowadzeniu euro. W szczególności należy stworzyć specjalne programy informacyjne dla osób wymagających szczególnego traktowania (takich jak osoby starsze, osoby cierpiące na zaburzenia natury fizycznej, sensorycznej lub psychicznej), jak również dla osób mających utrudniony dostęp do informacji (takich jak migranci oraz osoby bezdomne, niepiśmienne i niepotrafiące liczyć itd.).

3. Państwa członkowskie, instytucje kredytowe oraz przedsiębiorstwa powinny organizować sesje szkoleniowe w celu zaznajomienia z euro personelu pracującego regularnie przy obrocie gotówką, aby zapewnić lepsze rozpoznanie, prawidłową identyfikację zabezpieczeń oraz szybsze posługiwanie się monetami i banknotami euro. Co więcej, należy regularnie organizować sesje szkoleń praktycznych dla osób z wadami wzroku, aby pomóc im w rozwinięciu pamięci sensorycznej w odniesieniu do nowej waluty.

4. Administracje publiczne powinny dostarczać podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą, w szczególności małym i średnim przedsiębiorstwom, precyzyjnych informacji dotyczących harmonogramu przejścia na euro oraz związanych z nim przepisów prawnych, podatkowych i księgowych. Stowarzyszenia handlowe, centra informacji europejskiej, izby przemysłowo-handlowe, księgowi oraz doradcy biznesowi powinni zagwarantować, by podmioty prowadzące działalność gospodarczą, z którymi pozostają w kontakcie, dokonały koniecznych przygotowań i były w stanie dokonywać wszystkich transakcji w euro od daty jego wprowadzenia.

5. Instytucje kredytowe powinny informować swoich klientów o praktycznych skutkach przejścia na euro. Powinny one w szczególności zwrócić ich uwagę na fakt, iż po dacie wprowadzenia euro nie będą oni już dłużej mogli dokonywać jakichkolwiek płatności bezgotówkowych lub posiadać konta w żadnej ze starych walut krajowych.

6. Podmioty prowadzące działalność gospodarczą powinny podjąć działania zmierzające do podniesienia świadomości swoich pracowników oraz organizować działania szkoleniowe *ad hoc* dla członków personelu, którzy kontaktują się z klientami.

7. Państwa członkowskie powinny monitorować przygotowanie podmiotów gospodarczych do przejścia na euro, w szczególności poprzez prowadzenie regularnych ankiet.

Artykuł 3

Zapewnienie szybkiego wprowadzenia gotówki euro

1. W celu zmniejszenia kwot pieniądza podlegającego fizycznej wymianie należy zachęcać konsumentów do deponowania nadwyżek posiadanej przez nich gotówki w tygodniach poprzedzających przejście na nową walutę. Najlepiej, aby umowy realizowane zwyczajowo w walucie krajowej, zawarte po decyzji Rady dotyczącej ustalenia nieodwołalnego kursu wymiany, były zawierane w euro, jeśli będą obowiązywały po dacie wprowadzenia tej waluty.

2. Instytucje kredytowe oraz placówki handlowe powinny się zaopatrzyć bezpośrednio oraz za pośrednictwem banków w banknoty i monety euro w trakcie miesięcy poprzedzających moment przejścia na euro przewidziany przez Europejski Bank Centralny⁽¹⁾. Placówki handlowe powinny zostać zaopatrzone w banknoty i monety euro za pośrednictwem banków

(1) Zob. Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego z dnia 14 lipca 2006 r. w sprawie niektórych przygotowań do wymiany pieniądza gotówkowego związanych z wprowadzeniem waluty euro oraz w sprawie zaopatrzenia wstępного i zaopatrzenia wtórnego w banknoty i monety euro podmiotów poza strefą euro (EBC/2006/9, Dz.U. L 207 z 28.7.2006, s. 39).

w ostatnich tygodniach poprzedzających przejście na nową walutę. Należy przewidzieć specjalne przepisy dla detalicznych placówek handlowych, uwzględniające w szczególności udostępnienie zestawów monet euro sprzedawcom detalicznym. Aby zachęcić placówki handlowe do zaopatrywania się w nową walutę za pośrednictwem banków, należy zaoferować im atrakcyjne warunki w zakresie obciążeń odroczonej. Obywatele powinni mieć możliwość nabycia zestawów monet euro w okresie trzech tygodni poprzedzających przejście na nową walutę w celu zapewnienia, by każde gospodarstwo domowe dysponowało co najmniej jednym zestawem.

3. Należy dostosować bankomaty do wydawania banknotów euro od momentu wprowadzenia tej waluty. Bankomaty, które z przyczyn technicznych nie mogą zostać przystosowane do wydawania nowej waluty, powinny zostać zamknięte. Podejmowanie gotówki i jej wymianę w instytucjach kredytowych w przeciągu dwóch tygodni poprzedzających przejście na euro i następujących po nim należy przeprowadzać głównie w banknotach o niskim nominale.

4. Placówki handlowe powinny zostać zobowiązane do wydawania reszty jedynie w euro od momentu jego wprowadzenia, chyba że nie będą w stanie tego wykonać z powodów praktycznych. Należy przedsięwziąć środki doraźne w celu ułatwienia zaopatrzenia placówek handlowych za pośrednictwem banków w gotówkę i zredukowania trudności związanych ze wzrostem ilości gotówki w placówkach handlowych.

5. Wszystkie elektroniczne terminale kasowe należy przestawić na euro od dnia jego wprowadzenia. Konsumentów należy zachęcać do częstszego dokonywania płatności elektronicznych w pierwszych dniach po wprowadzeniu nowej waluty.

6. Główne biura instytucji kredytowych powinny być otwarte w pierwszych dniach okresu podwójnego obiegu w celu zapewnienia wymiany waluty krajowej na euro. Ponadto w okresie przechodzenia na nową walutę godziny otwarcia banków powinny zostać przedłużone. Sprzedawcom detalicznym należy udostępnić specjalne udogodnienia umożliwiające szybsze zaopatrzenie się w gotówkę w celu uniknięcia kolejek.

Artykuł 4

Zapobieganie niewłaściwym praktykom oraz złemu postrzeganiu zmiany cen przez obywateli

1. Należy negocjować porozumienia ze sprzedawcami detalicznymi oraz sektorem usług w celu zagwarantowania neutralnego wpływu wprowadzenia euro na ceny. W szczególności sprzedawcy detaliczni nie powinni podwyższać cen w związku z przejściem na euro i powinni próbować minimalizować zmiany cen przy ustalaniu ceny w euro po wymianie. Porozumienia powinny przełożyć się na przyjęcie logo, widocznego i łatwego do rozpoznania przez konsumentów. Logo to powinno być przedmiotem reklamy w środkach komunikacji i kampaniach informacyjnych. Należy prowadzić ścisły monitoring, we współpracy ze stowarzyszeniami konsumentów, zgodności sposobu postępowania sprzedawców detalicznych ze zobowiązaniami przyjętymi na siebie w ramach porozumień. W przypadkach niezgodności z porozumieniami należy przewidzieć środki zniechęcające, od publicznego ujawnienia nazwy przedsiębiorstwa do możliwych kar pieniężnych w najpoważniejszych przypadkach.

2. Państwa członkowskie powinny ustanowić ścisły i regularny monitoring cen podczas tygodni następujących po przyjęciu kursu wymiany do końca okresu podwójnego podawania cen. W szczególności należy przekazywać obywatelom cotygodniowe informacje na temat zmian cen w tygodniach bezpośrednio poprzedzających i następujących po przejściu na nową walutę, aby zapobiegać ewentualnemu powstawaniu błędnych wyobrażeń.

3. Te same opłaty bankowe stosowane w przypadku transakcji płatniczych w walucie krajowej powinny po wymianie mieć zastosowanie do transakcji w euro.

Artykuł 5

Postanowienia końcowe

Wzywa się państwa członkowskie do wspierania wdrożenia niniejszego zalecenia.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsze zalecenie jest adresowane do państw członkowskich objętych derogacją w rozumieniu art. 122 Traktatu WE, jak również do instytucji kredytowych, przedsiębiorstw, stowarzyszeń handlowych oraz organizacji konsumentów w tych państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji

Joaquín ALMUNIA

Członek Komisji